

Sygn. akt IV CSK 411/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa T. S.
przeciwko K. A.-P.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 grudnia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 stycznia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, a cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w punkcie pierwszym tego artykułu należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Argumentacja pozwanej powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiły przesłanki, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Pełnomocnik pozwanej wniosek oparł bowiem na twierdzeniu, że w sprawie zachodzi istotne zagadnienie prawne, czy ustalony w sprawie zakres działań i zaniechań pozwanej stanowi o jej rażącej niewdzięczności w rozumieniu art. 898 § 1 k.c. Sformułowane zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy

faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, a do takiego rezultatu zmierza wniosek w tym zakresie. Skarżąca nie poczyniła nadto wywodów uzasadniających istnienie w sprawie wskazanego zagadnienia, a wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębnie konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń. Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej skarżąca powinna wykazać, że popełnione przy ferowaniu wyroku uchybienia w zakresie stosowania prawa miały kwalifikowany charakter i nie podlegały różnym ocenom, zaś w uzasadnieniu wniosku nie przytoczyła argumentów jurystycznych świadczących o takich okolicznościach. Nie zachodzi również wskazana potrzeba wykładni art. 898 § 1 k.c. w kontekście pojęcia „rażącej niewdzięczności” w odniesieniu do obdarowanego zamieszkującego w znacznej odległości od darczyńcy w świetle motywów Sądu drugiej instancji, który jako jedną z zasadniczych okoliczności wskazał niewywiązywanie się pozwanej z własnych obowiązków względem przedmiotu darowizny i obciążanie nimi darczyńcy, a nie brak osobistej opieki nad darczyńcą.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw

jw